

நடசு சாமங்களிலும் இருள் அகலாத விடியல்புற நரேங்களிலும் தடேதல்வடேட்டை நடக்கிறது. இதனால் அம்மாவககு உறக்கமில்லை. என வயசு நல்ல பதமான வயசு! அம்மா எனக்காக கண்களில் எண்ணெயை ஊற்றிக் காத்திருப்பாள். படலபைபக்கம் போய் ஏதாவது அசுகை தனெபடுகிறதா என்று பார்த்திருப்பாள். நான் உறங்கும் பொழுதில்லாம் அவள் விழித்திருப்பாள்.

இதனால் அம்மாவின் நித்திரையைக் குழப்பமனம் வரவில்லை. இன்னும் சற்று நரேம் பொறுத்திருந்து பார்க்கலாம்... மயிலண்ணையின் கதி என்னவென்று.

மயிலண்ணை எனக்கு நடுநாட் பழக்கமுடையவரல்ல.

நீ ரப்பாசனத் திணைக்களத்தின் ஓர் அபிவிருத்தி வலேதைட்டத்தில் நாட் சம்பள அடிப்படையில் சரேந்து சில நாட்கள் வலேசெய்தவர். அந்த சில நாட்களில் அவர் ஓர் சிறந்த தொழிலாளி என்பதைக் கவனித்தனே. எனது தோட்டத்தில் சில வலேகைகள் இருந்தன. அதற்கு இவர்தான் ஆமான ஆள் எனத் தோன்றியது... விசாரித்தனே.

'மயிலண்ணை எப்பிடிச் சுகசமேங்கள்? வலேகைகள் எப்படிப் போகுது?'

'நல்லமங்க!'

'இந்த வலேசை இந்தக் கிழமையோடெமடிஞ்சிடும்மே... அதுக்குப் பிறகு என்ன செய்யப் போறீங்கள்?'

'ஏதாச்சும் செய்யணுங்க... சும்மா இருக்க முடியுங்களா?'

'அது சரி... நீங்கள் எவ்விடம் ஊர்?'

'வவூனியாவங்க!'

'சொந்த இடமா?'

'நாங்க மலநாட்டிலிருந்து கலவரத்தோட வந்து வவூனியால குடியிறேனவங்க!'

'பெண் சாதி.. பிள்ளைகள் எல்லாம் இருக்கா?'

'ஓண்ணுங்க!'

'என்னப்பா இது! மற்றாக்களுக்கு ரணெட்டா? எல்லாருக்கும் ஒரு பொம்பிளைதானே?'

'அட... நீங்க ஓண்ணு! நான் புள்ளையைச் சொல்லுறேனுங்க! பய அம்மாகாரியோட அங்கிட்டிட்டுத் தான் இருக்கான்...'

'பிறகு ஏன் இந்தப் பக்கம்?'

“நாட்டு நலமகைகளாலை அங்கிட்டுப் பழைப்புக் கட்டுப்போச்சுங்க.. அதுகள் பட்பினி போடலேமா?... ஏதாச்சும் பாக் கலாமென்னுதான் இந்தப் பக்கமா.”

'என்ன சய்யிறது கடவுள் எங்களையெல்லாம் இப்படிப் போட்டுச் சோதிக்கிறார்...' எனப் பெருமச்சிறிந்து மெளனம் அனுஷ்டித்தனே. பிறகு எனது விஷயத்திற்கு வந்தனே.

'என்றை தோட்டத்தில் கொஞ்ச வலையை இரூக்கு... சய்யுங்கோவன். என்றை வலையும் முடிஞ்சு மாதிரி... உங்களுக்கும் ஏதாவது கிடைச்சு மாதிரி... அது முடிய வேறே எங்கையாவது வலையை சந்தித்தால் எடுத்துத் தாறன்!'

'நல்லமுங்க!'

மயிலண்ணை என்னோடு வீட்டுக்கு வந்தார். மின்று வளை சாப்பாடும் கொடுத்து வீட்டிலேயே தங்கியிருக்க ஒழுங்கு சய்யுதனே. ஐந்து நாட்களாக கொடுத்து வலையைக் கொடுப்பது பார்த்துக் கொண்டு.

வீட்டுக்கு வந்த அன்றே நன்றாக ஓட்டி விட்டார். பிறத்தி ஆள் மாதிரி இல்லாமல் தன் வீட்டு போலப் பழகுவார். ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையை நானும் அம்மாவும் அலசிக்கொண்டால் தானும் அதற்குள் நுழைந்துகொண்டு அபிப்பிராயம் தெரிவிப்பார். எனது அறக்கைகள் நான் நுழைந்துவிட்டால் அவரும் வந்து இன்னொரு கதிரையில் அமர்ந்து ஏதாவது புத்தகத்தை எடுத்து அதில் மிழ்கிவிடுவார். கதிரையில் அட்டைக் காலிட்டு அமர்ந்தவாறே... 'அம்மாரீ கொண்டு வாங்க!' என ஓடர் கொடுப்பார்.

'இவனுக்கென்ன மிளபை பிசுகோடா தம்பி? வலையைக் காரன் என்றால் வலையைக் காரன் மாதிரியெல்லோ இரூக்கவணும்?' என மெல்லிய அதிர்ச்சியுடன் அம்மா சில வலையைக் கொண்டு என்னிடம் குறைபட்டிருக்கொள்வாள். மயிலண்ணையின் இன்னும் சில இயல்பான சய்யுகைகள் அவர் மலே அம்மாவைக் குச்சு சற்று எரிச்சலையுட்பின எனப் பதையும் கவனித்தனே -

சாப்பிட அமர்ந்துவிட்டால் மிக்க முட்டப் பிப்பார். 'அம்மா இந்தக் கறி சரியில்லை - அதுக்கு உப்புக் காணாது - இதுக்குப் புளி இல்லை - நெடுகலும் ஓரே கறியைச் சாப்பிடலோது... நாளகைக்கு இறச்சை சி சமையுங்கோ!' என இப்படி ஏதாவது சாப்பாட்டபை பற்றி மிக உரிமையோடு விமர்சிப்பார். சாப்பிட அமர்ந்துவிட்டால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு அம்மா போடுவதைச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுகிற பழக்கம் எனது வழக்கம். என்னோடு அவரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில் அம்மாவைக் குத்தாங்காமல் இரூந்திருக்கும்.

'நீ கொடுக்கிற இடம் தான்... அவனவனை அவனவன் இடத்திலை வகைக் கவணும்... இவன் ஆள் ஒரு பையன் போல இரூக்கு. மனிசரோடே என்னமாதிரிக் கதைக்கிறதெண்டு தெரியாதவன். என்னத்தகைக் கொண்டு துலவானோ தெரியாது!'

இதையெல்லாம் கட்டு மெல்லிய சிரிப்போடு போய் விடுவனே. அம்மா சொல்வதற்கு எதிர் நியாயம் பசே எனக்கு விருப்பமில்லை. அதை ஒத்துக்கொள்ளவும் சம்மதமில்லை. மயிலண்ணை கொஞ்சம் வித்தியாசமான குணசித்திரம் தான். சொல்லப்போனால் அந்தக்

குணசித்திரம் தான் நான் அவரிடத்தில் கப்டிய ஈடூபாடும் கொள்ளக் காரணமாய்மிருந்தது. வலையைன்றோ இறங்கிவிட்டால் மூரட்டூத்தனமான வகைத்தில் சயெவார். நபில் பிசகாத வலை. பொய்களவில்லாத தொழிலாளி என்பதால் அவரிடத்தில் ஒருவித மரியாதையும் இருந்தது.

இப்பொழுது இந்த மனுசன் எங்கே போய்த் தொலரைந்திருக்கும் எனக் குழம்பினேன். அம்மா சொல்வது போல அவர் மிளகை பிசகியவர் தானோ? அல்லது அவரது முகத்தலை முறித்து அம்மா ஏதாவது சொல்ல, அதனால் அவர் என்னிடமும் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய் போய் விட்டிருப்பாரோ?

எனக்கு அம்மாவின் மறே தான் கோபம் வந்தது. மயிலண்ணையை வீட்டுக்குக் கப்டிவந்த அன்றே அவரது முன்னிலையிலேயே 'தம்பி இந்தக் காலத்தில் ஊர் பரேத் தெரியாதவங்களே.. வீட்டுக்குள்ளை கொண்டு வந்து வகைக்கிறது நல்லதோ?' என ஆட்சேபித்தாள். அப்பொழுது நான் அம்மாமறே சினங்கொண்டேன்.

இப்பொழுது –

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக மயிலண்ணை எனது அறகைக் குள்ளிருந்து வளிப்பட்டார். விறாந்தகைக்கு வந்து என்னையும் அம்மாவையும் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு தனது படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டார்.

தடேதல் வட்டைக்கெனப்பட்டாளம் வரும் அசுகை தெரிந்ததால், பின்பக்கமாக ஓடி வில்லங்கங்களில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் மறந்தாவிடலாம் என்பதற்காகத் தான் அறகைக்கு உள்ளே படுக்காமல் வளியே விறாந்தையில் படுத்துதிருந்தோம். மயிலண்ணையும் எங்களோடு படுத்துதிருந்தவருக்கு அறகைக் குள்ளே என்ன வலையை?

அவரது சிறிய பண்ப்பையும் சில உடூதுண்டுகளும் எனது அறையில் தோன் இருந்தன. அதற்காகவும் அவ்வறகைக் குள் அபிக் கப்டி போய் வரும் பரிட்சயம் அவருக்கு உண்டு, அறையில் எப்போதும் ஒரு அரிக் கன் லாம்பு ராவிளக்காக எரிந்துகொண்டிருக்கும். மனவிக் குக் கப்டிதம் எழுதுவது போன்ற காரணங்களாக அறகைக் குள் போயிருக்கலாம் என என் மனதை ஆறுதலடைய மூயற் சித்தனே. ஆனால் கப்டிதம் எழுது ஒரு நரேமில்லாமல் இந்த நரேத்திலா?

அப்படியானால் ...

இந்த மாதத்துக்குரிய எனது சம்பளத்தலை இன்று எடுத்துதிருந்தனே. இரவு ஏழு மணியைப் போல மயிலண்ணையும் அறையில் இருந்தபொழுதுதான் பணத்தலைக் கொண்டு வந்து எண்ணி மசேலை லாச்சியில் வதைத்தனே.

'இண்ணகைக்கு சம்பளம் போட்டாங்களா?' என்று கட்டேட்டார்.

'ஓமோம் சம்பளம் எடுத்தனான்தான்... இப்பிரச்சினகைள் எண்டு சம்பளக்காசையும் சிக் ஆகத்தான் தாறாங்கள.. அதை மாத் திறதுக்கும் ஓவ்வொரு கடையாய்த் திரிஞ்சு... அதுக்கொரு கொமிசன் குடூத்து எத்தனை பிரச்சினகைள்...'

'உங்களக்கு சம்பளம் சும்மாரா எவ்வளவுங்க கட்டகைக்கும்?'

சொன்னனே.

மயிலண்ணை அதைக் கட்டிப் பரமம் ச்சிறிந்தது போலிருந்தது. பிறகு தனது பணமுடையற்றியிலைலாம் சொன்னார். தனக்கு இவ்வளவு பணம் கிடக்கையென்றால் ஒரு பிரச்சினையுமே இருக்காது என்றார்.

'திரும்பு ராஸ்கல்! உன்னை நான் நம்பியது எவ்வளவு தப்பாகப் போய்விட்டது. பணத்தை நான் எண்ணியபொழுதும்... வாச்சியிலே வைத்தபொழுதும் ஓர் அப்பாவியைப்போலப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாயே?"

அதை இப்பொழுது தனது பையில்லே போட்டிருப்பார். விடிந்ததும் விடியாததுமாக எழுந்துபோய் அந்தப் பையைக் கைப்பற்ற வணேட்டும்.

இதற்குப் பிறகு எனக்கு நித்திரை வராமல் இருந்தது. ஒரு கள்வன் வீட்டுக்குள் இருக்கும் உணர்வு ஒருவித பயத்தையும் நடுசில் ஏற்படுத்தியது. இந்த இராநரேத்தில் எழுந்து எதையும் விசாரிக்கும் துணிவும் வரமறுத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மலோக அம்மாவைக்கு இது திரியவந்தால் இப்பொழுது நாலு வீடுகளுக்கும் கட்டையெழுத்துக் குழந்தை தொடங்கினால்... என்ற எண்ணமும் என்னைக் கட்டுப்படுத்தியது.

இரவோடு இரவாக ஆள் மாறிவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளவணேட்டும் என எண்ணிக்கொண்டு, மயிலண்ணையை நோட்டம் விட்டவாறே உறங்குவதுபோல பாசாங்கு சயெத்துக்கொண்டிருந்தனே.

ஆனால் சற்று நரேத்தில் உண்மையிலேயே கண்கள் சொருகி உறங்கிவிட்டனே போலிருக்கிறது.

எனது இடது காலில் யாரோ பிடித்து இழுப்பதுபோல உள்ளுணர்வு தட்டியது. கால்களை அவுக்கென இழுத்தனே. ஆனால் பிடி விடாமல் மீண்டும் இழுக்கப்பட எனது உறக்கம் கலந்தது. உடனே கால்களை உதறியவாறு துடித்துப் பதைத்துக்கொண்டு எழுந்தனே. எனது கால்களில் பிறகு, தனது படுக்கையிலிருந்து தவழ்ந்து வந்து எனது கால்களை பிடித்து இழுத்தது... அம்மா!

'சத்தம் போடாமல் இரு!' என அம்மா சகையால் திரிவித்தாள். இரவு படுக்கும் வரை அம்மா நல்லாதானே இருந்தாள் அதற்குள்ளே என்ன நரேந்தது? பதற்றம் அடங்காமலே அம்மாவின் பக்கமாக அமர்ந்தனே.

மிக இரக்கியமான குரலில் 'தம்பி! இவன் மயிலு...' என அம்மா ஏதோ கற்று வதற்கு வாயெடுக்க நான் மயிலண்ணையின் படுக்கையைப் பார்த்தனே.

மயிலண்ணையைக் காணவில்லை!

'கள்ள ராஸ்கல்!' என உறுமிக்கொண்டு எழுந்தனே. எக்கவண்ணக் கட்டைப்பணம், கைமாறிய சில்லறைக் கட்டைகள், அது இது என எல்லாவற்றையும் எனது சம்பளப் பணத்தில் நாளகைக்குத்தான் தீர்க்க எண்ணியிருந்தனே. 'காசையெல்லாம் இவன் கொண்டு தொலைஞ்சிருப்பானோ!'

எனது கையைப் பிடித்து அம்மா அமர்த்தினாள்.

'உவன் மடிகளைப் பிசகுகாறன் எண்டு சசொன்னால் நம்புறாயில்லை. இப்ப நடக்கிற கடித்தபை பாரன்...! அப்போதை பன்ரண்டு மணிபோலவை வளையிலை இறங்கிப் போனான்... ஒண்டுக்கு ரண்டுக்குப் போறானாக்கும் எண்டு நினசைசால்... மூத்தத்திலை நிண்டு மகேத்தை மகேத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிக்கிறான்... விசரர்பயித்தியக்காரர் மாதிரி அங்காலயையும் இஞ்சாலயையும் நடக்கிறான். பிறகு இருந்தாற்போலை.. அறகைக்குள்ளை நுழைஞ்சான்..!'

'அறகைகளை இருந்து வந்ததை நானும் கண்டனான்.'

'களை... நித்திரை கொள்ளிறமாதிரி அசுகையில்லாமல் பார்த்துக்கொண்டே கிடந்தன்.. இவன் அறகைக்குள்ளாலவை வந்து உருண்டு பிரண்டு கொண்டு கிடந்தான்... இருந்தாப்போலவை பிறகும் மூத்தத்துக்கு இறங்கிப் போனான். பழைய மாதிரி மணித்தியாலக்கணக்காய் வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிண்டிட்ட... பிறகும் விறுவிறு எண்டு அந்த அறகைக்குள்ளை நுழைஞ்சான்... ஆள் இப்ப உள்ளுக்குத்தான்!'

'இஞ்சவை விடாங்கோ!' என நான் எழுந்தனே. மயிலண்ணையை இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிட்டுத்தான் மறுவலை - அம்மா என்கையைப் பிடித்து இழக்க, எழும்பிய வகேத்திலையே விழுந்தனே.

'கொஞ்சம் பொறுமையாய் இரடாதம்பி! அவனைப் பார்த்தால் பயே பிடிச்சவன் மாதிரியும் இருக்க... கையிலை ஆப்பிடுறதாலவை மாட்டிப் போடாவான்... போகாதை!'

'அந்தாளுக்கு விசராமில்லை ஒண்டுமில்லை... ஏதாவது சூரூட்டிக்கொண்டு போகலாமெண்டு பாக்குது... என்றை சம்பளக்காசு வசைச்சதும் ஆளுக்குத்திரியும். என்னவை விடாங்கோ... அவரைக் கவனிக்கிறன்!'

'கள்ளண்ணை... பிறகு அதே அறகைக்குள்ளை மினக்கடெமாட்டான். மூத்தத்திலை வளையி பார்த்துக்கொண்டு நிக்கமாட்டான்... இண்டகைக்குப் பறுவாமெல்லே! கனத்த நாள்! அதுதான் ஆளுக்கு உச்சத்திலை நிண்டு ஆட்டுது! பசோமல் பட்டு! விபிஞ்சதும் ஆளவை அனுப்பிவிடும்!'

இதகைக்கடேக எனக்கு உச்சத்தில் ஆட்டுவதுபோலிருந்தது. அம்மா சசொல்லுவதுகடிச சரியாக இருக்கலாம். மசேவை லாச்சியில் உள்ள பணத்தவை எடுக்கவண்டுமானால் இவ்வளவு நரேம் மினகைக்கடெத் தவேயிலைத்தான். அப்படியானால்... அம்மா சசொல்லுவது சரியானால்... மயிலண்ணை அறையுள்ளிருந்து எந்த நரேமும் வளையிபட்டு வரலாம்! வந்து முன்னே இருக்கும் கதிரையைத் தடுக்கி என்தலையில் விளாசலாம்...!

'அப்ப... பட்டுப்பம்... என்ன?' என அம்மாவிடம் சசொன்னனே.

பட்டுக்கையை வியர்வை நனைத்தது. பயே என உண்மையான ஒரு சாமான் இருக்காமோ என்று மனம் ஆட்டம் கொண்டது. நல்ல உறக்கத்திலிருந்த சில நாய்கள் எங்கோ பயே பிசாசுகளைக் கண்டவை போலக் காரகைகத் தொடங்கின. பின்னர் இராகமெடுத்து ஊளையிட்டன. பயே களைக் கண்டால் த்தான் நாய்கள் ஊளையிடும் எனப்பாட்டி

Written by சுதாராஜ் -

Thursday, 15 February 2018 17:57 - Last Updated Thursday, 15 February 2018 17:59

சிறுவயதில் சசொல்லித் தந்த கதகைகள் விசுவரஹம் எடுத்துக்கொண்டு வந்தன.

அந்த நரேமாகப் பார்த்து மயிலண்ணை மீண்டும் அறையிலிருந்து வளிப்பட்டார். வந்த வீச்சிலயே படுத்துக்கொண்டார். ஒரு நிமித்திப் பரமபிச்சு என்னிடம் வளிப்படு முன்னரே திரும்ப எழுந்து அமர்ந்து எனது படுக்கையை நோட்டம் விட்டார். நான் கண்களை இறுக்கமாக மட்டினேன்.

பின்னர் சசொல்லிவதை ததுபோல திடுக்கிட்டு விழித்தனே. விழித்ததுமே மயிலண்ணையின் படுக்கையைப் பார்த்தனே.

மயிலண்ணையைக் காணவில்லை!

அந்த வகேத்தில் அம்மாவின் படுக்கைப் பக்கம் பாய்ந்தனே. 'அம்மா!... அம்மா!' நடுஞ்சு படபடக்க எழுப்பினேன்.

'மயிலண்ணையைக் காணவில்லை... இதுக்கு ஒரு முடிவு காணாமல் விடமாட்டனே... ஓண்டில் அவர் அல்லது நான்!' என ஆக்ரோஷம் கொண்டு எழுந்தனே.

'தம்பி நிலல்லடா... நிலல்லடா..!'

அம்மா பின்னால் ஓடி வர... நான் அறையைப் பக்கமாக (வீர) ஆவசேத்துடன் சினென்று, வாசலில் சட்டென நின்றனே.

'எதுக்கும் ஒருக்கால் எட்டிப் பாப்பம்!'

ஆள் இல்லலை.

அறையில் நுழைந்து எனது சம்பளப் பணத்தையைப் பார்த்தனே. அது அப்படியே இருக்கிறது. ரோசலடைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஓவ்வொரு அறையாக ஒருவரை ஒருவர் பிடித்தவாறு மயிலண்ணையைத் துடினோம். ஆனால் ஆளையைக் காணக்கிடக்கவில்லை - காசும் களவு போகாதபடியால் அம்மா சசொல்லுவதுபோல அவருக்கு ஏதாவது பிசகு இருக்கும் என நம்பினேன்.

பிறகுதான் கவனித்தனே. வாசற்படியில் நாயையும் காணோம். 'நாயையும் காணவில்லை... ஆள் வளியிலதைதான் போயிட்டார்...' என்றவாறு படியால் இறங்கினேன். ஆட்டக்காவடிக் குக்கயிறு பிடிப்பதுபோல அம்மா எனது கையைப் பிடித்து இழுத்தவாறு பின்னால் வந்தாள்.

'கையிலை ஆப்பிடுறதாலை மாட்டிப்போடுவான்... கவனம்!'

ஒரு கொட்டன் பொல்லையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டு 'அவர் என் தலையில் போடுவதற்கு முன்னர் நான் அவர் தலையில் போட்டுவிடலாம்' - தடுதல் வட்டையைத் தொடங்கினோம்.

எங்காவது மயிலண்ணை தின்பட்டால் கொட்டனையும் ரோசலடைக்கையும் போட்டுவிட்டு வந்த திசையில் திரும்ப ஓடுகிற பயம் கால்களை

ஆட்பிக்கொண்டிருக்க... தடேதல் வடேட்டை நடந்தது.

முதலில் கறே பக்கமாகப் போய்ப் பர்ப்போம். பட்டப்பட்ட படலை அப்படியே பட்டபுடன் இருந்தது.

பின்னர் பின் பக்கமாக வளவாக்குள்ளால் நடந்தோம். ஓவ்வொரு ஆட்கள் குந்திக்கொண்டிருப்பது போல வடேட்டி எரிக்கப்பட்ட காட்டு மரங்களின் குற்றிகள் தோற்றமளித்தன. எனது கையில் இருப்பது கொட்டனாக அல்லாமல் ஒரு துவக்காக இருந்தால் குந்திக்கொண்டிருக்கும் அந்த மரங்களின் கதி என்னவாயிருக்கும் என்று சொல்லத் தவையில்லை. ரோர்ச் ஒளியை முன்னே பாச்சியபடி மெல்ல மெல்ல முன்னேறினோம்.

'ஸற்சச்... ஸற்சச்...'

'தம்பி! தம்பி...! நிலலடா ஏதோ சத்தம்!'

அம்மா சொல்லுமுன்னரே நான் நின்றபுவிட்டனே. காதுகளைக் கர்த்து கட்டினே...

'ஸற்சச்... ஸற்சச்... ஸற்சச்...'

மறே கொண்டு நடக்க முடியாமல் கால்கள் பின்னி. எனினும் ஒரு நிர்ப்பந்தத்துக்கு உட்பட்டதுபோல கால்களை முன்னோக்கி இயக்கினேன்.

அதோ! தோட்ட வரம்பில் நாய் படுத்திருக்கிறது... நிலா வளிச்சத்தில்... கத்தரிக் கன்றுகளுக்குப் பாத்தி கட்டும் வலையில் மயிலண்ணை ஈடுபட்டிருக்கிறார்! மண்வடேட்டி மண்ணைக் கோலக்... கோலக்... கோல, ஸற்சச்... ஸற்சச்... ஸற்சச்!

எனது குழம்பிய மடளையை ஒருநிலைப்படுத்தி 'மயிலண்ணையே!' என்று கப்பிட்டனே.

ரோர்ச் ஒளியை அவர் மீது பாய்ச்சினேன்.

குனிந்து மண்வடேட்டியைப் பிடித்து நின்ற நிலையிலேயே தலையை மட்டும் நிமிர்த்தி ஒரு பார்வை பார்த்தார். அட்காசமான ஒரு சிரிப்பில் பற்கள் ரோர்ச் ஒளியில் பளிச்சிட்டுத் திரிந்தன.

நான் ஓடுவதற்குத் தயார்! எனக்கு முன்னே அம்மாவும் தயாராக நிற்பது திரிந்தது! 'கையிலை மண்வடேட்டியோடே நிக்கிறான்... கவனம்!'

கால்களை உசார்ப்படுத்திக்கொண்டே 'மயிலண்ணை உதென்ன வலை?' என்றனே.

'நல்ல நிலை தானாங்களே?'

'என்னப்பா.. வலை செய்றதுக்கு ஒரு நேர காலமில்லையா?'

'எங்கட ஊரிலை நிலா வளிச்சத்திலயெல்லாம் வலை சஞ்சு நல்ல பழக்கமுங்க!'

எனக்கு எரிச்சலறேபட்டது.

'அது உங்கடவை ஊரிலை! இஞ்சை என்னசைச் சூட்டுப் போட்டிடுவாங்களே... வாங்களே... வந்து படுங்களே! விபிஞ்சாப்பிறகு செய்யலாம்!'

மணவெட்டியதைத் தடுக்கிக்கொண்டு அவர் எங்களவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்க, நாங்கள் விரைவாக வீட்டை நோக்கி நடந்தோம். மயிலண்ணை நாயுடன் விளையாடிக்கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார்.

அவரைப் பார்த்தது... 'என்ன வலையைண்ணை... இந்த நேரத்திலை?'

அம்மா அவர் பற்றிச் சொன்ன விஷயமாக எனக்கு இன்னும் சந்தகேம் இருந்தது.

'தடுக்கம் வரவில்லீங்களே!'

'நல்ல புதினம்பா!... பகல் முழுக்க வலையைச் செய்யிறீங்கள் உடம்பு அசதியாயிருக்கும்... வடிவாய் நித்திரை கொள்ளலாமே?'

அவர் சூய உணர்வோடுதான் இருக்கிறாரா அல்லது ஏதாவது ஆட்டுகிறதா என அறியும் ஆர்வம் எனக்கு!

'உடம்பு அசதிதானாங்க... ஆனால் நம்ம சமசாரத்துக்கு இது பறொமாசமுங்க... இண்ணைக்குப் பறுவம். கனத்தநாள்தானாங்களே? வயித்து நோ எடுத்திருக்காமெண்ணு ஒரு உணர்வு உள்ளுக்கை சொல்லிச்சு. தனிய இருக்கிறவள் ஒரு அவசரம் எண்ணா என்ன செய்வா...?'

'பாவம்... எப்படியாச்சும் போய்ப் பாக்கணும் எண்ணு தோணிச்சு. உங்ககிட்ட வலையையும் ஒத்துக்கிட்டன். முடிக்காம போறதும் சரியில்ல. இதயெல்லாம் நனைச்சுத் தானாங்க தடுக்கம் வரல்ல... நிண்ணு நிண்ணு யோசிச்சுப் பார்த்தன்! அப்புறம் உங்கட அறையில் போய் பொஸ்தகங்க வாசிச்சன்... ரெண்ணு மண்ணு தடவ இப்படியே சஞ்சும் தடுக்கம் தான் வந்தபாடில்லை...'

அதுக்கப்புறம்தான்... தீர்மானமாத் தோட்டத்தில் இறங்கினன். இப்பிப்பிச்சணை காலை பத்துக்கிடலே பாத்தி கட்பி முடிச்சிடுவன்.. அப்புறம் ஊருக்குப் போகலாமெண்ணுதான்..."

மயிலண்ணைக்கு முன்னால் நான் சூருங்கிப்போக... எனக்கு முன்னால் அம்மா சூருங்கிப்போக.. அவரை எங்களால் அளக்க முடியாதிருந்தது!

- (000000000000 000000000000 000000000000 - 1986) -

mailto:rajsiva50@gmail.com